

Sygn. akt II K 140/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant: Barbara Lesiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy R. A.

po rozpoznaniu dnia 9.06.2015r., 29.06.2015r., 25.08.2015r., 24.09.2015r., sprawy karnej

K. J.

urodzonego (...) w Ś., syna S. i Z. z domu D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 grudnia 2014 roku w S. woj. (...) znieważył funkcjonariuszy Policji sierż.sztab. M. L. i sierż. Sztab. M. O. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

I. oskarżonego **K. J.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu **K. J.** w pkt. I wyroku na okres próby lat 3 (trzech);

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk zobowiązuje oskarżonego **K. J.** do przeproszenia na piśmie pokrzywdzonych M. L. i M. O. w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku zalicza oskarżonemu **K. J.** okres jego zatrzymania w dniu 5 grudnia 2014 roku;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych i zobowiązuje go do uiszczenia 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty;

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 grudnia 2014 r. w godzinach 18.00-2.00 funkcjonariusze Policji sierż. szt. M. L. i sierż. szt. M. O. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym. Około godz. 20.50 patrolując miejscowość S. zauważyli oni grupę osób nerwowo zachowujących się na widok Policji, wobec czego funkcjonariusze podjęli interwencję. Po wylegitymowaniu osobami tymi okazali się: B. M., M. K. oraz P. K. (1). Całą sytuację obserwował oskarżony K. J., który znajdował się na ganku posesji (...), głośno się przy tym śmiejąc. W pewnym momencie wykrzyczał on w stronę M. L. i M. O. wulgarne i obraźliwe słowa. Wobec takiej postawy mężczyzny funkcjonariusze podeszli do niego. Oskarżony został poinformowany przez Policjantów, iż popełnił przestępstwo znieważenia funkcjonariuszy i został zatrzymany.

Dowody:

- zeznania pokrzywdzonego M. L. k. 6, k. 59 - odwrót
- zeznania pokrzywdzonego M. O. k. 8-odwrót, k. 60
- zeznania świadka B. M. k. 18 – odwrót, k. 60 –odwrót
- zeznania świadka P. K. (2) k. 19 – odwrót, k. 70 - odwrót
- zeznania świadka M. K. k. 20 – odwrót, k. 61 - odwrót

Funkcjonariusze Policji udali się z zatrzymanym mężczyzną najpierw do KPP w Ś., gdzie przeprowadzono czynności procesowe, a następnie do stacji pogotowia celem przebadania, albowiem K. J. twierdził, iż został przez M. L. i M. O. pobity, jednakże wyniki badań nie potwierdziły wersji podawanej przez oskarżonego.

Dowody:

- zeznania pokrzywdzonego M. L. k. 6, k. 59 - odwrót
- zeznania pokrzywdzonego M. O. k. 8-odwrót, k. 60

K. J. ma obecnie 29 lat, wykształcenie średnie - techniczne, wyuczony zawód – operator maszyn sterowanych numerycznie (...), jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, obecnie jest bezrobotny, był wcześniej karany sądownie.

Dowody:

- dane osobopoznawcze k. 15
- dane o karalności k. 75
- kwestionariusz wywiadu środowiskowego k. 77 – 78 odwrót

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż istotnie wypowiedział wulgarne słowa, jednakże nie kierował ich w stronę funkcjonariuszy, a w stronę grupy wcześniej wylegitymowanej przez Policję.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego K. J. k. 16 – odwrót

W postępowaniu przed Sądem oskarżony również nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Nadto dodał, iż w jego odczuciu policjanci uwzięli się na niego, bezpodstawnie zatrzymują go, legitymują. Wyjaśniał, że otrzymał mandat karny wystawiony przez pokrzywdzonego O..

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 59 – odwrót

Sąd zważył:

W oparciu o zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy należało przyjąć, że wina oraz sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Wiążące ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił przede wszystkim w oparciu o szczegółowe i konsekwentne zeznania przesłuchanych w toku postępowania świadków i jednocześnie pokrzywdzonych – funkcjonariuszy Policji M. O. i M. L.. Świadkowie ci opisali przyczyny podjęcia interwencji w dniu 5 grudnia 2014 roku. ok. godz. 20:50 w S. wobec grupy mężczyzn, której powodem było ich nerwowe zachowanie się na widok patrolu Policji. Opisali również szczegółowo zachowanie K. J. w czasie podjętej interwencji, przytoczyli wyartykułowane w sposób wulgarny słowa obraźliwe wypowiedziane w ich kierunku przez oskarżonego. Obaj pokrzywdzeni zeznali też, że iż poczuli się znieważeni słowami wypowiedzianymi przez K. J..

Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom złożonym przez M. O. i M. L.. Obaj świadkowie są funkcjonariuszami Policji, osobami obcymi dla oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że bezpodstawnie obciążają go swoimi zeznaniami. Przedstawiona przez nich relacja zdarzeń jest spójna, konsekwentna i nie budzi wątpliwości co do jej zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń, potwierdzając w pełni sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Sąd nie dopatrywał się również żadnych przesłanek wskazujących na to, że pokrzywdzeni niezgodnie z prawdą pomawiają oskarżonego o popełnienie przestępstwa na ich szkodę, wobec czego twierdzenia oskarżonego w tym zakresie Sąd potraktował jako przejaw przyjętej linii obrony.

W ustalony stan faktyczny czytelnie wpisują się zeznania świadków: B. M., P. K. (2) oraz M. K., którzy potwierdzili okoliczności podawane przez funkcjonariuszy. Świadek B. M. składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym wskazał, iż bezpośrednio słyszał jak K. J. wyzywa funkcjonariuszy i dodał, że obraźliwe stwierdzenia na pewno było kierowane w stronę interweniujących policjantów.

Oskarżony K. J. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie przed Sądem zaprzeczył swojemu sprawstwu w zakresie zarzucanego mu czynu. W toku sprawy prezentował linię obrony opartą na twierdzeniu, że istotnie w dniu 5 grudnia 2014 roku ok. godz. 21:00 w S., nieopodal domu w którym mieszka, było jakieś zamieszanie, a potem zjawiała się Policja. Nadto przyznał, że wypowiedział wulgarnie słowa, lecz stanowczo zaprzeczył, aby kierował je w stronę interweniujących policjantów. Powyższe wyjaśnienia oskarżonego nie znajdują jednakże potwierdzenia w materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny. Analizując treść wyjaśnień złożonych w toku postępowania przez K. J. należy je ocenić jako nieprzekonujące i pokrętnie. Zdaniem Sądu postawa procesowa prezentowana przez oskarżonego w żadnej mierze nie była ukierunkowana na wyjaśnienie całości okoliczności sprawy, a jedynie na uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Reasumując powyższe rozważania Sąd stwierdza, że sprawstwo K. J. w przedmiocie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości, a jego wina została udowodniona. Swoim działaniem w pełni oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu.

Według definicji legalnej zakresowej z art. 115 § 13 pkt 7 kk funkcjonariuszem publicznym jest funkcjonariusz organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego albo funkcjonariusz Służby Więziennej. Szczególna ochrona prawna funkcjonariusza publicznego wyraża się w tym, iż określone zachowanie sprawcy przestępstwa wobec niego jest zagrożone karą surowszą, niż analogiczne zachowanie się sprawcy wobec innych podmiotów.

Przedmiotem ochrony art. 226§1 kk jest prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych i samorządowych oraz godność funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej. Prawidłowe funkcjonowanie wskazanych powyżej instytucji chronione jest poprzez zapewnienie poszanowania dla funkcjonariuszy publicznych, pełniących obowiązki służbowe. Występek z art. 226§1 kk, polega na znieważeniu funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej, zatem obejmuje takie zachowanie, które według zdeterminowanych kulturowo i powszechnie przyjętych ocen, stanowi wyraz pogardy dla drugiego człowieka lub organu. Kryminalizowane zachowanie musi być nadto podjęte podczas i w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych.

Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że K. J. znieważał słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe funkcjonariuszy M. O. i M. L. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych. Słowa, których użył - cytowane w zeznaniach obu świadków, nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do tego, że były to wypowiedzi wulgarnie

i obraźliwe dla nich, a zostały wypowiedziane podczas i w związku z pełnieniem przez policjantów obowiązków służbowych – przeprowadzaniem interwencji

Rozważając nad wymiarem kary Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art. 53 kk. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się okoliczności wpływających na korzyść oskarżonego, a tym bardziej usprawiedliwiających jego zachowanie w krytycznym czasie. Na niekorzyść oskarżonego wpływa zaś jego uprzednia karalność. Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd miał też na względzie cele wychowawcze – w zakresie kształtowania właściwej postawy i krytycznego stosunku do własnego czynu oraz zapobiegawcze – w zakresie skutecznego odstraszenia przed powrotem na drogę przestępstwa, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także cele prewencji ogólnej zwłaszcza w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. Oskarżony był już karany sędownie, co również wpływa negatywnie na ocenę jego zachowania. Brak z jego strony refleksji i skruchy również nie uszedł uwadze Sądu. Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie może być w żadnym razie, uznana za nadmiernie surową czy nieadekwatną do wskazanych powyżej okoliczności. Sąd uznał też, że wobec oskarżonego możliwym jest postawienie pozytywnej prognoza kryminologiczno - społecznej i oskarżony powstrzyma się od kolejnego naruszania prawa. Zdaniem Sądu groźba zarządzenia kary w 3 - letnim okresie próby skutecznie powstrzyma oskarżonego od podejmowania jakichkolwiek działań, mogących naruszać porządek prawny, dlatego sąd orzekł jak w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Sąd uznał za zasadne, z uwagi na postawę oskarżonego i brak skruchy oraz rodzaj popełnionego przez niego przestępstwa, orzeczenie obowiązku pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych M. L. i M. O. w terminie wskazanym w punkcie III części dyspozytywnej wyroku.

W pkt IV orzeczenia na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 5 grudnia 2014 rok

W punkcie V części dyspozytywnej wyroku orzekł o kosztach sądowych zasądzając je od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, jednocześnie wymierzając oskarżonemu opłatę uznając, iż uiszczenie powyższych kosztów i opłaty przez oskarżonego nie będzie stanowiło dla niego zbytnej dolegliwości.